

som det foreligger, maaske paa en enkelt Undtagelse nær, som et godt Forslag, som jeg ønsker fremmet i sin Helhed.

Der er dog et Par Ønsker, som jeg vil tillade mig at komme frem med, skønt det jo er et noget sent Tidspunkt, men jeg tror ikke, at de kunne opfattes som Hindringer for Forslagets videre Fremme — jeg ønsker dem i hvert Fald ikke opfattede saaledes. Det ene slutter sig til den meget omstridte § 6. Jeg skal ikke komme ind paa det, som særlig har været Genstand for Strid, men der er noget, jeg ønsker at faa føjet til denne Paragraf, hvis det overhovedet lader sig gøre. Det ærede Medlem for Kellerup (Jensen-Knudstrup) fremsatte en Henstilling i Gaar, og dersom den kunde blive tagen til Følge, vilde mit Ønske være overflødig. Saa vidt jeg forstod den sidste ærede Taler, sluttede han sig til denne Henstilling, som gik ud paa, at alle Lærere ved statsanerkendte Skoler skulde have deres Tjenesteaider beregnet fra Ansættelsesdagen. Jeg tror nu ikke, at dette Forslag eller denne Henstilling vil blive taget til Følge. Det kan være, at det vil faa Konsekvenser, der række løvlig vidt. Man vil næsten være tilbøjelig til at komme ind paa, at Tjenesteaideren skal regnes fra selve Eksamen, og det vilde dog føre for vidt. Det, jeg ønsker, er kun, at en enkelt lille Klasse af Lærere tages med, og det er ikke for deres egen Skyld, men for de Institutioners Skyld, hvorved de ere ansatte. Jeg siger til Lærerne ved vore Opdragsanstalter. Vi have jo en Række saadanne, som Staten har sat sit Stempel paa ved at give dem Tilskud paa Finansloven, men de ere dog ikke særlig godt stillede, hvad det økonomiske angaar. De ere henviste til navnlig at holde yngre Lærere, andre kunne de ikke faa, og de faa dem i Reglen, saa snart de ere færdige med Eksamen. Men disse Lærere søge snart bort til et fast Embede for at faa deres Tjenesteaider medregnet. Det er uheldigt for Anstalterne, Lærerne gør det i og for sig ikke noget, de faa hurtigt en Plads andetsteds, men Anstalterne ere daarlig tjente med, naar de have faaet en Mand, der egner sig til Arbejdet der, ikke at kunne beholde ham i længere Tid. Jeg henstiller altsaa, om det for Anstaltens Skyld var muligt at faa disse Lærere med ved den omtalte Beregning. Jeg ser ganske vist, at vi derved komme uden for Rammerne, idet der jo ellers kun er Tale om Lærere, der have Ansættelse ved offentlige Skoler, men jeg henstiller det alligevel.

Mit andet Ønske er af lige saa uskyldig Art. Det slutter sig til § 7, der jo i det hele taget er en meget uskyldig Paragraf, eftersom den slet ikke har været omtalt her. Den gaar ud paa at begrænse Tilskuddet til Vikarhjelp. Ganske vist gør Paragraffen de Tilskud, som Amtsskolefondene skulle udrede, ret ubegrænsede, idet de kunne gaa igen Aar efter andet, men Ydelsen begrænses i alt Fald inden for det enkelte Aar. Det, jeg kunde ønske, var en Begrænsning nedad. Der er Forhold, der berettiger et saadant Ønske, og jeg tror, at en hel Del af dem vil være den højtærede Minister bekendt. Jeg har som Skoleraadsmedlem haft Anledning til at se adskillige Opgørelser over Vikarhjelp, navnlig for Købstæderne, der jo ere forud for Landet paa mange Omraader, og der er der ikke alene Tale om enkelte Dage, men ogsaa om enkelte Timer. Og det kan absolut ikke være Skolelovens Mening, at fordi en Lærer befinder sig upasselig af en eller anden Grund, og han faar en af sine Kammerater eller den faste Vikar, hvor de have en saadan, til at tage sine Timer, skal saadan Vikartjeneste føres i Regning til Skolefonden. Skoleraadene have maattet hjælpe sig, for Resten efter Ministeriets Anvisning, ved at fordrø Lægeattest i de enkelte Tilfælde, men det er omstændeligt ikke alene for Skoleraadene men ogsaa for Lærerne. Jeg henstiller derfor, om der ikke kunde sættes en Begrænsning, fastslaas nogle faa Dage, ikke for mange, det drejer sig jo ikke om hvor mange eller hvor faa, naar det blot ikke er saa, at det bliver alt for meningsløst. Ifølge Loven om de anerkendte Sygekasser kan et Medlem først faa Sygehjælp, naar han har været syg i mindst 3 Dage, og det forekommer mig, at Lærerne maa være lige saa heldige stillede som Medlemmerne af de anerkendte Sygekasser, og vi kunne vel derfor nok gaa lidt højere op f. Eks. til 8 eller 10 Dage. Antallet af Dage henstiller jeg dog ganske.

Jeg skal dernæst gøre nogle Bemærkninger til § 5, og jeg maa desværre sige, at de ere ikke af saa absolut uskyldig Art. Jeg kunde ved § 5 ogsaa have haft Lyst til at tale et Par Ord til Fordel for den tidligere omtalte Klokke, men siden det ærede Medlem for Assens (Berntsen) lod Klokke Link fra Grenaa optræde, har der været stille om Klokkeren, og jeg maa indrømme, at han forekommer mig i alt Fald for Øjeblikket at være slaadet af Marken. Det skulde glæde mig at se ham